

DUYGU AŞENA

Aynada Aşk Vardı

—
Roman
—

24. BASKI

Duygu Asena, 1946'da İstanbul'da doğdu. İlk yazılarında “Şirin” imzasını kullandı. Kadıköy Özel Kız Koleji'ni ve İstanbul Üniversitesi Pedagoji Bölümü'nü bitirdi.

İlk yazısı *Hürriyet* gazetesinin *Kelebek* ekinde çıkan (1972) Duygu Asena, *Kadınca* (1978), *Onyedi*, *Ev Kadını*, *Bella*, *KİM*, *Negatif* dergilerini yönetti. Köşe yazarlığına *Milliyet* gazetesinde başladı, *Cumhuriyet*, *Yarın*, *Sabah*, *Güneş*, *Habertürk* ve *Vatan* gazetelerinde köşe yazarlığı, yöneticilik ve röportaj yazarlığı yaptı. TRT-2'deki “Ondan Sonra” programını hazırlayıp sundu (1992-1997).

İlk kitabı *Kadının Adı Yok*'la adını duyuran Asena'nın geniş bir okur kitlesine ulaşan bu eseri 1988'de müstahcen bulunarak yasaklandı. Dava sürerken Atıf Yılmaz tarafından filme alındı. İki yıl süren dava sonucunda kitabın yayımına tekrar izin verildi. Yazıları ve kitaplarında değindiği temalar nedeniyle feminist yazar olarak tanınan Duygu Asena 2006'da hayatını kaybetti.

Duygu Asena'nın Doğan Kitap tarafından yayımlanan eserleri şunlardır: *Orada Kadınlar Var mı?*, *Aslında Özgürsün*, *Aslında Aşk da Yok*, *Değişen Bir Şey Yok*, *Kadının Adı Yok*, *Aşk Gidiyorum Demez*, *Aynada Aşk Vardı*, *Paramparça*, *Kahramanlar Hep Erkek* ve *Zamana Değen Sorular*.

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Zamana Değen Sorular
Orada Kadınlar Var Mı?
Aslında Özgürsün
Aslında Aşk da Yok
Kadının Adı Yok
Aşk Gidiyorum Demez
Değişen Bir Şey Yok
Paramparça
Kahramanlar Hep Erkek

AYNADA AŞK VARDI

Yazan: Duygu Asena

Yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Eylül 1997

24. baskı / Mayıs 2024 / ISBN 978-625-6570-93-1

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Meteksan Matbaacılık ve Teknik Sanayi Tic. A.Ş.

Beytepe Yolu No:3 Çankaya/Ankara

Sertifika No: 46519

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Aynada Aşk Vardı

Duygu Asena

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Nilüfer görücüye çıkıyor

Uyanmıştı uyanmasına da yatağından çıkamıyordu... Dışarı-sı günlük güneşlik görünüyordu ama, kolunu yorganın dışına çı-kardığı anda donuyordu. Oysa kalkmalıydı, eğer bayramlaşmayı geciktirirse annesi kıyameti koparırdı. Kollarını içeri soktu, iyice büzüldü yatağın içinde. Yanındaki yataklara baktı, ikisi de boştu, Ayfer ile Turgut kalkıp aşağıya inmişlerdi bile.

Ne güzel içi geçmişti ki kapı gümbürtüyle açıldı, Turgut gıcır gıcır bahriyeli giysileriyle odaya daldı:

– Abla, çabuk kalk, beni annem gönderdi, hepimiz aşağıdayız, gelirim fena yaparım, dedi.

– Git başımdan, geliyorum.

Kalktı, odadan çıktı, kocaman ahşap ev iki sobayla ısınamı-yordu, en soğuk yer de tuvaletti, buz gibi suyla yüzünü yıkadı, aynaya baktı, öyle somurtuyordu ki iki kaşının arasında yaşlıla-rınki gibi çizgi oluşmuştu. Titreyerek odaya döndü, yeni entarisi-ni giydi, duvardaki küçük aynada kendisini görmek için uğraştı, bir sağa bir sola kayd... Bedenini parça parça, bir o yandan bir bu yandan izledi. Elbisenin deseni çok kötüydü, bu yaşta bu kadar allı güllü elbise de giyilmez ki... Eteğin boyu da istediği gibi ol-mamıştı, ayak bileklerine kadar uzanıyordu neredeyse... Birazcık, birazcık daha yukarıda olmasını istemişti...

Aşkolsun Mükerrerem Hanım, aşkolsun.

Ahşap merdivenleri gümbür gümbür gümbürdeterek aşağıya indi. Annesi sert baktı:

– On altı yaşındasın, şu senin yaptıklarını küçük kardeşlerin bile yapmıyor, dedi...

Babasıysa gülüyordu... Güldüğünü kimse görmüyordu elbette, ama Nilüfer biliyordu. Hatta Nilüfer emindi ki babasının güldüğünü bir tek o görebilir.

Babalarının önünde dizildiler... En önde anneleri vardı, arkada Nilüfer, sonra Ayfer, sonra Turgut... Önce babalarının, sonra annelerinin elini öptüler, birbirleriyle kucaklaştılar. Nilüfer:

– Şimdi de benim elimi öpeceksiniz, ben ablanızım diye elini uzattı kardeşlerine.

Onlar gülerek ablalarının elini öperken, Nilüfer annesine baktı, anne ağlıyordu... Belli ki yine Ertuğrul ile Cengiz için ağlıyordu... Acaba annesi, daha bebekken ölen bu iki oğlundan sonra, şu anda yaşamakta olan çocuklarını hiç mi sevmiyordu?

Annesi ilk ve son kez geçen yıl anlatmıştı Nilüfer'e, nasıl evlendiğini, çocuklarını nasıl doğurduğunu, nasıl öldüklerini...

“Baban yine savaştaydı, Cengiz doğmuştu, unutmama imkân yok, onun doğduğu gün bir karar çıkmıştı. Yılbaşı, marttan, ocağın 1'ine nakledilmişti. Ertuğrul da bir yıl sonra doğdu, o gün de II. Abdülhamid ölmüştü. Cengiz doğduktan altı ay kadar sonra adını telgraf çekerek koydu baban. Telgraf geldiğinde Haliç civarını bombalıyordu İngilizler. Baban döndüğünde, halanın oğlu ile Cengiz'i yan yana koyduk, 'Hangisi seninki, söyle' dedik. Biraz düşündü ve 'İşte bu' dedi. Bilmmişti, Cengiz'i göstermişti. O an o kadar sevinmiştim ki... Cengiz öldüğünde yine yoktu, yine savaşıyordu... Ertuğrul'da da öyle... yine yoktu...”

Nilüfer bunları düşündükçe içi acıyordu, birdenbire kendini olgunlaşmış, akıllanmış buldu, bir daha annesine kızmayacaktı. O bir anneydi, mutlaka çocuklarını seviyordu, mutlaka seviyordu. Boğazında düğümlenen o şeyle pencereye doğru yürüdü, ağaca asılı kurban derisini gördü, yutkundu, gözlerindeki yaşları içine doğru akıttı, Turgut ile Ayfer de gelmişti, Ayfer ağlıyordu.

Başını okşadı kardeşinin:

– Ağlanacak bir şey yok, çok doğal bu, her zaman yiyoruz ya, dedi.

Misafir odasına koştu, oturdu, konukları beklemeye başladı annesi ve babasıyla, evin en büyük çocuğu olarak.

Ev gelenlerle doldu taşı. Lokum ikram etme görevi Nilüfer'indi. Her gelen onun güzelliğinden söz açıyor:

– Bakalım mürüvvetini ne zaman göreceğiz, kocaman kız oldu maşallah, pek de güzel, diyordu.

Nilüfer de hafifçe tebessüm ediyor, eteklerini çekiştiriyor, utanarak başını öne eğiyordu ama, kendisine güzel denmesinden öylesine hoşnuttu ki...

Öğleden önceki son konuklar giderken, Ayfer ablasının yanına koştu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Nilüfer'in yanakları kıpkırmızı olmuştu...

– Yine mi, çıkmayacağım işte, bu kaçınıcı, istemiyorum ben, dedi.

– N'olur abla, n'olur çık, çok eğlenceli, geçen günkü utangaç adamı hatırlamıyor musun, ne kadar komikti...

– Hiç komik değildi diyerek Ayfer'i itti yanından.

Ayfer bağırdı:

– Anneeee, şuna bakar mısın?

Konuklar gitmişti, babaları hışımla döndü, kalın kaşları çatılmaya başlıyordu ki bu iyiye işaret değildi.

– Çıkmayacakmış baba, dedi...

Baba, dövecekmiş gibi üzerine yürüdü. Nilüfer hiç korkmadı. Babası ona bir kere bile vurmamıştı.

– Ne demek çıkmayacakmış, ne demek? On altı yaşında koskoca kız oldun, bu ne şımarıklık, neden utanıyorsun, elbette evleneceğin adamı görüp tanıyacaksın. 1936 yılındayız, utanılacak ne var bunda, evde mi kalacaksın?

Nilüfer hâlâ kıpkırmızı yanaklarıyla “Tamam baba” dedi, yurkariya çıkarken, annesi “Terbiyesiz” diye fısıldadı.

Eski hırkasını giydi, terbiyesiz sözü gücüne gitmişti, annesi neden böyle yapıyordu, neden evlenmesi için bu kadar ısrarlıydı? Evlenecekti elbette ama, bugüne kadar gelenleri hiç sevmemişti...

İki elini açarak dua etmeye başladı:

– Annem sürekli ağlıyor, babam da hiç gülmüyor, dört duvar arasında, iki çocukla... Hiç mutlu değilim, Allahım, çok mutsuzum, ama daha okulum bitmedi, bari şunu tamamlamama izin ver ne olur, diye ağladı.

Görücüler akşama doğru geldiler. Babasının hem yaşça hem rütbece büyük arkadaşı, eşi hanımefendi, kızı ve oğulları...

Nilüfer görücünün yüzüne bakamıyordu, “Beni beğenmeyecek, beğenmeyecek, bu çocuk elbisemle beni nasıl beğenebilir? Eteğimin boyuna bak, otururken aşağı mı çekiştirsem, yukarı mı çeksem?..”

O, gelen görücüleri beğenmeyebilirdi ama birinin bile kendisini beğenmemesine tahammül edemezdi. Neyse bugüne kadar hiç olmamıştı böyle bir şey.

Ayfer babasının dizinin dibine sokuldu, nasıl da sırtıyor, gözünü dikmiş adama bakıyor.

Adam, babasına nerede çalıştığını anlatmaya koyulduğunda, ilk kez ona baktı Nilüfer. Baktığı anlaşılmasın diye başını hiç kaldırmıyordu, gözlerini devirerek adama bakıyor, bu görüntüsüyle iyice komik oluyor, Ayfer de ablasına bakıp bakıp kıkırdıyordu...

Görücü orta boylu, hafif kemikli burnu var, gözleri de küçük, biraz da çekik, kaşları simsiyah, kapkalın. Ayakları ne kadar da kocaman, sanki biraz kafası da kocaman... Annesi, hanımefendiyle konuşuyordu, biraz sıkılmış gibiydi, babası da hiç gülmüyordu. Nilüfer, onların da adamı beğenmediğinden emin oldu, biraz rahatladı.

Annesi kaşıyla bir işaret yaptı, bu, “Kahveleri getirsene” demek. Nilüfer artık bu bakışı ve oynayan kaşı iyice ezberledi.

Misafirleri yolcu ettiler. Koca kafalı aile - tümünün de kafalarının kocaman olduğuna karar vermişti; kapıdan çıktıktan sonra evin içinde uzun ve derin bir sessizlik oldu. Nilüfer ne annesinin ne babasının gözlerinin içine bakabiliyordu, imkânı yok o istemeden zorla evlendirmezlerdi ama, yine de içi sıkılıyordu.

– Baba, çok yaşlı bu da, diye bağırıyordu Ayfer...

Anne, “Sus terbiyesizlik etme, otuz yaşındaymış daha” dedi.

– Ama ablam da on beş yaşında, dedi Ayfer.

– On altı yaşındayım, diye düzeltti Nilüfer kızgınlıkla.

– Aşağıdan lokum getirin, dedi babaları.

Sevinçle takur tukur merdivenlerde koşturdular. Soğuk, loş kilere daldılar, tel dolaptaki lokum kutularını buldular, Ayfer iki tane lokumu ağzına tıktırdı. Su küpünün ardına saklanan Turgut, “Böööö” diye haykırdı, kızlar çığlık çığığa bağıştılar.

– Abla beğenmedin değil mi, ben hiç hoşlanmadım, çok moruk, dedi Ayfer.

– İh diye başını salladı Nilüfer... İçine doğmuştu, evlenmeyecekti bu adamla da ve okulunu bitirecekti. Nedense bundan emindi.

Nilüfer babasının kumandanı sayesinde okula yazılmıştı.

– Bu zamanda kızlar okutulmaz mı hiç? demişti kumandanı babasına...

Şimdi de yine babası sayesinde okulu bitireceğini biliyordu.

Okul bitince dikiş dikerdi, nakış işlerdi, öğrendikleriyle bir şeyler yapar, belki kendi parasını kazanırdı... Kendi parasını kazanmak fikri yüreğini hoplattı, ilk kez aklına böyle bir şey düşmüştü, çok heyecanlandı.

Nilgün sandal sefasında

Mayom içimde. Üzerine, ciddi görünsün diye lacivert okul eteğimi ve beyaz gömleğimi giydim. Kitaplarım elimde, birazdan Deniz gelecek, birlikte okuldaki matematik kursuna gideceğiz.

Babam kursa gitmeme çok kızıyor. Çünkü babam benim okulu bitirebileceğime asla inanmıyor, bıraksam okulu sanki sevinecek.

– Boşuna bizi uğraştırıyorsun, boşuna kendini sıkıyorsun, çok tembelsin, deyip duruyor.

Onlar uğraşmıyor ben uğraşıyorum, üstelik tembel bir öğrenci olsam da, okulu bitirip büyük bir adam olmak kararındayım. Mağazalarını bana bırakmayacak, bu belli, zaten ben de mağaza yöneticisi olup dükkânda pinekleme niyetinde değilim. Belki de ben Valentina Tereşkova gibi uzaya giden ilk kadın olurum. Aptal mıyım neyim, geçen yıl o ilk kadın olarak gitti uzaya, ben nasıl ilk kadın olabilirim o zaman? O Vostok'ta yetmiş saat kaldı, ben yüz yetmiş saat kalarak rekor kırarım belki. Pilot olacağım dediğimde nasıl da gevrek kahkahalar atmıştı babam. Onu ilk defa böyle gülerken görmüştüm. Bu büyük fikirlerimi niçin ciddiye almıyorlar acaba? Belki de ben bir uzay bilimcisi olacağım. Onun için bugün matematik kursuna gidiyorum ya.

Bugün, için için, bir kez daha aileme teessüf ediyorum. Bu sırada, 1964 yılında, kursa gitmek için bile bu kadar mücadele edilir mi? Bir yanlışlık sonucu, hocalarım bana taktığı için, birkaç dersten ikmale kalmış olabilirim. Ama çok pişmanım ve kurslara yazılarak bunu telafi etmek istiyorum.

Nasılsa annem bu kez benden yana tavır alarak:

– Bırak gitsin çalışsın çocuk, deyiveriyor. Hayret ediyorum.

Deniz on dakika geç geliyor, çok terbiyeli bir şekilde:

– Merhaba amcacığım, merhaba teyzeciğim, diyor.

Babam Deniz’i sever, birden yüzü gülüyor:

– Hani babanla gelip alacaktınız Nilgün’ü? diye soruyor.

Deniz mahçup bir şekilde:

– Efendim babamın bir işi çıktı, şuradan dolmuşa bineceğiz, zaten okul uzak değil ki, diyor.

Bundan sonraki aşama babamın, “O zaman ben götüreyim sizi” demesi ki, işte bu felaketimiz olabilir. Birden, ikimiz de, hadi Allahısmarladık diye koşarak evden çıkıyoruz. Aynı anda ikimizin de aklına evden koşarak çıkmanın gelmesi ne muhteşem bir şey. İşte gerçek dostluk bu...

– Senin mayon nerde Deniz?

– İçimde, tabii ki.

– Peki havlu meselesini nasıl halledeceğiz?

– Müthiş bir sürprizim var sana, tekneyle çıkıyoruz, abimin arkadaşının küçük bir motoru var, bizi iskelede bekliyorlar, ama çabuk olmazsak giderler valla.

– Abin annelere söylemez mi bu yaptıklarını, sen ona çok güveniyorsun ama, ben biraz şüpheleniyorum.

– Hiçbir zaman, hiçbir şey söylemedi. Onun arkadaşından hoşlanıyordum ya bir zamanlar, bunu bile kullanmadı, asla...

İçin için Deniz’i kıskanıyorum. Onun da babası çok nemrut ama, hiç olmazsa böyle bir abisi var.

İskeleye iniyoruz, sandal kuyruğu var, herkes isimlerini yazdırmış bekliyor. Deniz’in abisi biraz açıkta demirlemiş, el sallıyoruz. Yanaşıyorlar, sandala atlıyoruz. Deniz tekne demişti ama, bu kıçtan motorlu bir sandal. İçinde iki kız, üç oğlan daha var. Hepsini süzüyorum, kızlarda iş yok da oğlanlardan biri olağanüstü, çok yakışıklı, o ne gözler öyle, yeşil yeşil.

Duygu Asena, o bildiğiniz akıcı, yalın ve etkileyici anlatımıyla yine karşınızda.

Yazarın beşinci kitabı *Aynada Aşk Vardı* çarpıcı kurgusuyla sizi gene içine alıverecek.

Gene kadınlar, gene erkekler, gene aşklar...

Üç kuşak kadın; anneanne, kız, torun...

Nilüfer, Berlin'de Hitler'i dinliyor.

Nilgün, Ay'a inen astronotları izliyor.

Nil, Sting konserinde...

Ve elbette üçü de âşık...

Aşkların kimi acılı, kimi gülünç, kimi mantıklı. Bu aşklar sizi bazen güldürecek, bazen de kızdırıp hüznünlendirecek.

Ama aşkı size doğru bir adım yaklaştıracak...

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 380

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-6570-93-1

DK
Doğan
Kitap